

Zij huivert... Die sneeuw daar buiten, hoe dik ook gestrooid, hoe ook thans oppermachtig over de aarde, zal binnen weinige weken gesmolten zijn, vervloeid en vervluchtigd, en geen spoor er van meer te bekennen. Maar de sneeuw om haar hart, de sneeuw op haar leven, is geworden tot een ijspantser, dat geen lente ooit meer zal doen ontdooien. Nimmer smelt het ijs der verveling en der zielsledigheid om het hart van geblaseerde, kinderlooze rijken, zat van alle genot en verstompt tegen alle verstrooiing. Nimmermeer kan er levenwekkende warmte uitgaan van dien nog jongen man daar, die, na als een stormwind zijne korte jeugd doorbruist, als eene vlam zijnen wilden levenslust verteerd te hebben, nu krank ligt aan de overgeërfde ziekte van zijne soort — de ziekte der uitgeputte geslachten — de ziekte der decadenten. Nimmermeer!

Zij rilt — zij drukt de tanden in de lip. Het is haar of die valsche zonnegloor zonder warmte haar nog kouder had gemaakt — gelijk de heugenis van Otto's kort gloeienden hartstocht haar de kilheid van haar liefdeledig bestaan nog te smartelijker doet gevoelen.

Was het mogelijk? — Die man van hout, van asch en beenderen, was eenmaal haar beminde geweest, haar ridder, zoo dartel, galant en schoon, die haar tot zijne uitverkorene had verheven uit duizend anderen? — O, zijne liefkoozingen, zijne blikken van teederheid, zijne woorden van verlangen, met brandende lippen gefluisterd in haar oor! Hoe konden hare zinnen er nu nog naar hijgen, gelijk de versmachtende in de woestijn naar den laatst genoten koelen waterdrank!... Bedroog hij haar dan toen? Huichelde hij? — Neen neen! Echt en waar was zijne passie geweest. Hij had haar verslonden met zijnen hartstocht. En altoos schittering van geest, altoos vonkeling van gedachten, altoos wisseling van aardige invallen en pikante gesprekjes tusschen hem en haar. Eens, toen zij hem vroeg of zij dan samen hun leven lang niet uitgepraat zouden zijn, had hij haar uitgelachen, zoo jolig en stout. „Neen! Nooit!” had hij geroepen: „Want mocht ik ooit, mijn lief, je niets meer te vertellen hebben, dan zou ik met déze woorden toch nooit — neen, in der eeuwigheid niet zijn uitgepraat!” — En hij had haar den adem verstikt met zijne kussen.....

In der eeuwigheid! Och och! — De eeuwigheid van ééne lente en éénen zomer, — eene lente als seringengeur, een zomer als de adem en de gloed van purper glorende rozen, — — en dan de herfst, de nevel, de wolkenbank, de sneeuw. Het vuur uitgebrand. Lauwe asch op koude haardtegels.

Zij huivert weder en wringt de handen ineen. Tranen versluiëren haren blik, die nog een laatste maal heendwaalt naar dat valsche, koude avondgloeien — — al vergeefs. Want de wolkengleuf, door welke dat hoonende zonneoog even heengluurde over eene van licht en leven verzaakte wereld, heeft zich alreeds gesloten — en grauwer nog zijgt het alles nu, lucht en boomen en sneeuw, den aantijgenden nacht in den schoot.